

ประโยค ป.ธ. ๗
แปล ไทยเป็นมคร
สอบ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

๑. เล่ากันว่า พระเทวทัต สนวนตามเสด็จพระบรมศาสดา เป็นผู้ได้ฤทธิ์อันเป็นของปฤชน ต่อมาภายหลัง ได้เป็นผู้มีลาภสักการะอันพระเจ้าอชาตศัตรูจัดการ(ถวาย)แล้ว ๆ ท่านถูกลาภสักการะครอบงำ เกิดความคิดชั่วช้าขึ้นมาว่า เราจักปกครองภิกษุสงฆ์ พร้อมกับความคิดอุบาท(นั้น)ก็เสื่อมจากฤทธิ์ วันหนึ่งได้ไปพระเวฬุวัน ถวายบังคมพระบรมศาสดาแล้วทูลว่า พระเจ้าข้า บัดนี้พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงชราภาพแล้ว สูงวัยแล้ว แก่เฒ่าแล้ว ขອງสงบเสงี่ยมเจียมตน ตามประกอบ(ตน)อยู่เย็นเป็นสุขไปวัน ๆ เกิด ข้าพระองค์ จักปกครองภิกษุสงฆ์เอง ขອງทรงมองภิกษุสงฆ์ให้แก่ข้าพระองค์เกิด ถูกพระบรมศาสดาทรงรุกรานด้วยวาตะว่าพระเทวทัตประจุกกลืนกินก้อนเขพะ ทรงห้ามเสียแล้ว จึงไม่พอใจ ผูกความอาฆาตในพระบรมศาสดาแล้วหลีกไป ๆ ในกาลต่อมาท่านคบคิดกับพระเจ้าอชาตศัตรู ส่งพวกนายขมังธนูไปเพื่อปลงพระชนม์พระบรมศาสดา เมื่อคนเหล่านั้นบรรลุ(มรรค)ผลที่หนึ่งแล้วพากันกลับมาจึงขึ้นเขาคิชฌกูฏด้วยตนเอง กลิ้งก้อนศิลาทำกรรมคือยังพระโลหิตให้ห้อให้ปล่อยช้างนาฬาคีรี เพื่อปลงพระชนม์พระบรมศาสดาให้จงได้อีก ก็ไม่อาจจะให้พระบรมศาสดาสิ้นพระชนม์ได้ ๆ ท่าน มีลาภสักการะถดถอยตั้งแต่นั้นมา ประสงค์จะใช้ชีวิตด้วยการลวงโลก จึงเข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดาทูลขอหลักการ ๕ ประการ ว่า ดิจจริง พระเจ้าข้า ภิกษุทั้งหลายพึงเป็นผู้อยู่ป่าเป็นวัตร เทียวบิณฑบาตเป็นวัตร ใช้ผ้าบังสุกุลเป็นวัตร อยู่โคนไม้เป็นวัตร ไม่พึงฉันปลาเนื้อ ตลอดชีวิต ๆ พระบรมศาสดาไม่ทรงอำนวยการแล้ว ๆ ท่านเสนอว่าใครต้องการพันทุกข์ จงมากับเรา ดังนี้แล้วพาพวกภิกษุผู้ที่เชื่อถือคำของท่านยังประชาชนผู้ชื่นชอบแนวเคร่งครัดให้เข้าใจ ด้วยหลักการ ๕ ประการให้ออกปากขอในตระกูลทั้งหลาย(มา)บริโภค ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์นี้ร่วมกับบริษัทของตน ในวันอุโบสถ(วันหนึ่ง) เสนอว่า หลักการทั้ง ๕ นี้

เห็นควรแก้ท่านรูปใด ท่านรูปนั้นจงจับสลาก เมื่อภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูป
ผู้ไม่หลักแหลมในพระธรรมวินัย พวกนั้นจับสลากแล้ว ได้ทำลายสงฆ์แล้ว
ไปสู่กุยาสีวิหาร ฯ ตั้งแต่นั้นมา ท่าน ได้เป็นผู้อาพาธตลอด ๘ เดือน ประสงค์
จะเฝ้าพระบรมศาสดา พวกสาวกของคนเฝ้าเพียงน้อยหามาไปกรุงสาวัตถี
ถึงขอบสระโบกขรณีซึ่งตั้งอยู่ภายนอกพระเชตะวัน อุทธรณีสูบ ณ ที่ตรงนั้น
นั่นเอง บังเกิดในอเวจีมหานรกแล้ว ฯ

๒. การบูชาด้วยการปฏิบัติเท่านั้น พึงเห็นว่า เป็นการบูชาอันพระบรม
ศาสดาทรงสรรเสริญ และเป็นการบูชาอันสูงสุด ด้วยประการฉะนี้ ฯ
เหมือนอย่างว่า บรรพชิต ผู้บูชาด้วยอามิส ยังไม่ชื่อว่า เป็นผู้ปฏิบัติธรรมสมควร
กรรม ฉันทใด คฤหัสถ์ จะเป็นฉันทนั้น ก็หามิได้ ฯ ความจริง คฤหัสถ์ แม้บูชา
ด้วยอามิส ก็ยังชื่อว่า เป็นผู้ปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่กรรม ฯ เพราะเหตุนี้
ในอริการว่าด้วยการปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่กรรมสำหรับคฤหัสถ์ ในอรรถถา
มหาปรินิพพานสูตร พระอรรถถาจารย์จึงกล่าวไว้ว่า (บุคคล) ย่อมให้ท่าน
ยอมทำการบูชาด้วยของหอมและการบูชาด้วยระเบียบดอกไม้ ดังนี้ เป็นต้น ฯ
ความจริง คฤหัสถ์ผู้บูชาด้วยอามิส ชื่อว่า ทำ(ตาม)พระโอวาทที่พระบรมศาสดา
ทรงประทานไว้แก่ตน และผู้ทำตามพระโอวาทชื่อว่า ย่อมบูชา เพราะฉะนั้น
คฤหัสถ์ผู้นั้น ชื่อว่า ย่อมบูชาพระบรมศาสดาด้วยคุณของตน กล่าวคือการ
ทำการบูชาด้วยอามิส ที่ตนทำให้สมควรแก่พระโอวาทของพระบรมศาสดาแล ฯ

ผู้ใด บูชา สักการะ สรรเสริญ สัตบุรุษมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ผู้สูงสุด
ผู้เข้าถึงความเป็นผู้ควรบูชาตามลำดับ ด้วยการไม่คบคนพาล และด้วยการ
คบหาบัณฑิต ตามที่กล่าวมาแล้ว ผู้นั้น ย่อมประสบประโยชน์สุข ดังพรรณนา
มาฉะนี้ ผู้ใด(หลง)บูชาพวกอสัตบุรุษ ซึ่งตรงกันข้ามกับสัตบุรุษนั้น ผู้นั้น
ย่อมประสบทุกข์ ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๗

แปล ไทยเป็นมคธ

๑. เทวทศโต กิร สตถาริ อนุปปพพชิตวา โปถุชชนิกิทธิลาภี
 หุตวา อปรภาเค อชาตสตตุนา กตลาภสกกาโร อโหสิ ฯ โส
 ลาภสกกการาภิวโต อหิ ภิกขุสงฆัง ปรีหริสสามิติ ปาปจิตตัม อุปปาเทตวา
 สห จิตตูปปาทา อิทฺธิโต ปรีหายิตวา เอกทิวสํ เวพูนํ คนฺตวา สตถาริ
 วนฺทิตวา ภควา ฆนฺเต เอตฺรหิ ชินฺโน วุจฺจโฆ มหฺลลโก อปโปสฺสูกโก
 ทิฏฺฐชฺรมฺมสุขวิหาริ อนุยฺยชฺตฺต อหิ ภิกขุสงฆัง ปรีหริสสามิ นิยฺยาเทถ เม
 ภิกขุสงฆมนฺติ วตฺวา สตถารา เขพาสิกวาเทน อปฺสาเทตวา ปฏิกฺขิตฺโต
 อนตฺตมโน สตฺถริ อาฆาตํ พนฺธิตฺวา ปกฺกามิ ฯ โส อปรภาเค อชาต-
 สตฺตฺตรณฺยา สทฺธิ มนฺเตตฺวา สตฺถุ วรฺนตฺถิ ชนฺนุคฺคเห เปเสตฺวา เตสฺ
 ปจฺมผลํ ปตฺวา นีวตฺตนฺเตสฺ สยํ คิซฺฉณฺฏํ อารุยฺห สิลํ ปวิชฺฉิตฺวา
 โลหิตฺตูปปาทกมฺมํ กตฺวา ปุณฺ สตฺถุ วรฺนตฺถเมว นาวาสิริ วิชฺชชฺชาเปนฺโต
 มาเรตฺถุ นาสกฺขิ ฯ โส ตโต ปฏฺจาย ปรีหิณฺลาภสกกาโร โโกหฺมณฺเณ
 ชีวิตฺกामิ สตถาริ อุปฺสงฺกมิตฺวา สาธุ ฆนฺเต ภิกฺขุ ยาวชฺริ อารณฺยกา
 อสฺสุ ปิณฺฑปาตिका ปัสฺสูกฺติกา รุกฺขมฺมูลิกา มจฺจมนฺตํ น ขาเทยฺยมนฺติ ปณฺจ
 วตฺถุณี ยาจิ ฯ สตฺถา นานฺชานิ ฯ โส ทฺกฺขา มุจฺจิตฺกामิ มยา สทฺธิ
 อากจฺฉตฺติ วตฺวา เย ตสฺส วจฺนํ คณฺหนฺติ เต กเหตฺวา ปณฺจหิ วตฺถุหิ
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺล
 ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
 ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
 ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
 ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
 ลฺลฺลฺล
 ลฺล
 ล

๒. เอวี ปฏิบัติบูชา สดุดีปัสตลา เจว อุดตมปุชา จาติ
 ทฎฐพพาฯ ยถา ปน ปพพิโต อามิสปุชโก น ฐมมานุฐมมปฏิปนโน
 นาม น ตถา คหฎฐโจฯ อามิสปุชโกปี หิ คหฎฐโจ ฐมมานุฐมมปฏิปนโน
 นามฯ เตน มหาปริณิพพานสุดตวณณาย คหฎฐสส ฐมมานุฐมมปฏิปชชนาธิการ
 ทานํ เทติ คนฐปุชํ มาลาปุชณจ กโรตีติ วุตตํฯ อามิสปุชโก หิ คหฎฐโจ
 โย อุตตโน สดถารา ทินโน โอวาโท ตํ กโรติ นาม โอวาทการโก จ
 ปุเชติ นาม ตสฺมา โส สดถุ โอวาทานุรูปี กเตน อามิสปุชการณสงฺขาเตน
 อุตตโน कुณน สดถารํ ปุเชติ นามาติ ฯ

เอวี โย ยถาวุตตาย พาลอเสวนาย ปณฺฑิตเสวนาย จ อนุปุพเพน
 ปุชเนยฺยภาวูปคเต อุกกฏฺเจ พุทฺธาภิเก สนฺเต ปุเชติ สกฺกโรติ ปสฺสติ
 โส หิตฺสฺจํ ปปฺโปติ โย ตพฺพิปริเต อสนฺเต ปุเชติ โส ทุกฺขํ ฯ